

ข้อสรุป

งานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาเชื้อไวรัสชิคุนกุนยาในกระแสเลือดของสัตว์สองกลุ่มคือ สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมและสัตว์ปีก โดยใช้หนูไมซ์และลูกไก่เป็นสัตว์ทดลองต้นแบบ และได้ทำการศึกษาการติดเชื้อไวรัสชิคุนกุนยาสองสายพันธุ์คือ สายพันธุ์ที่ระบาดในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2553 (Thailand 2010 strain) และสายพันธุ์ที่เคยระบาดในประเทศไทยในอดีตซึ่งเป็นเชื้อมาตรฐานอ้างอิง (Ross/186 strain) จากการศึกษานี้จะตรวจไม่พบเชื้อในกระแสเลือดของลูกไก่ หลังจากที่ได้ให้เชื้อกับลูกไก่ในปริมาณที่แตกต่างกันระหว่าง $10^2 - 10^8$ CID_{50} รวมทั้งไม่พบเชื้อในกระแสเลือดของหนูไมซ์อายุ 6 สัปดาห์ เมื่อได้รับเชื้อไวรัสทั้งสองสายพันธุ์ในปริมาณตั้งแต่ $10^4 - 10^8$ CID_{50} และไม่พบการเชื้อในกระแสเลือดของหนูไมซ์อายุ 4 สัปดาห์ เมื่อได้รับเชื้อไวรัสทั้งสองสายพันธุ์ในปริมาณตั้งแต่ $10^4 - 10^6$ CID_{50} แต่สามารถพบเชื้อในกระแสเลือดของหนูไมซ์ที่มีอายุระหว่าง 2 - 4 สัปดาห์ เมื่อได้รับเชื้อไวรัสทั้งสองสายพันธุ์ในปริมาณ 10^8 CID_{50} และสามารถตรวจพบเชื้อในกระแสเลือดของหนูอยู่เป็นเวลา 3 และ 5 วัน สำหรับหนูไมซ์อายุ 4 และ 2 สัปดาห์ ตามลำดับ จากการศึกษาบ่งชี้ได้ว่าเชื้อไวรัสชิคุนกุนยาสามารถก่อให้เกิดการติดเชื้อหนูไมซ์ที่มีอายุน้อยได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาอื่นที่ผ่านมา การที่จะบ่งชี้ถึงความเป็นไปได้ของสัตว์ชนิดต่างๆ ในการติดเชื้อและบทบาทในการเป็นแหล่งรังโรคในธรรมชาตินั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องสามารถพิสูจน์เชื้อในกระแสเลือดของสัตว์ต่างๆ เหล่านั้น ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ในพื้นที่หรือจะเป็น การศึกษาในห้องปฏิบัติการก็ตาม

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเพิ่มเติมที่น่าสนใจคือ การศึกษาเชื้อไวรัสซิกุนกุนยาในกระแสดูดของสัตว์ชนิดอื่นๆ รวมทั้งทำการศึกษาต่อไปว่าระดับของไวรัสที่ตรวจพบในกระแสดูดของหนูไมซ์เช่นนี้ จะสามารถก่อให้เกิดการติดเชื้อในยูงชนิดต่างๆ ได้หรือไม่ และจะสามารถก่อให้เกิดการติดเชื้อในยูงได้มากน้อยเพียงใด